

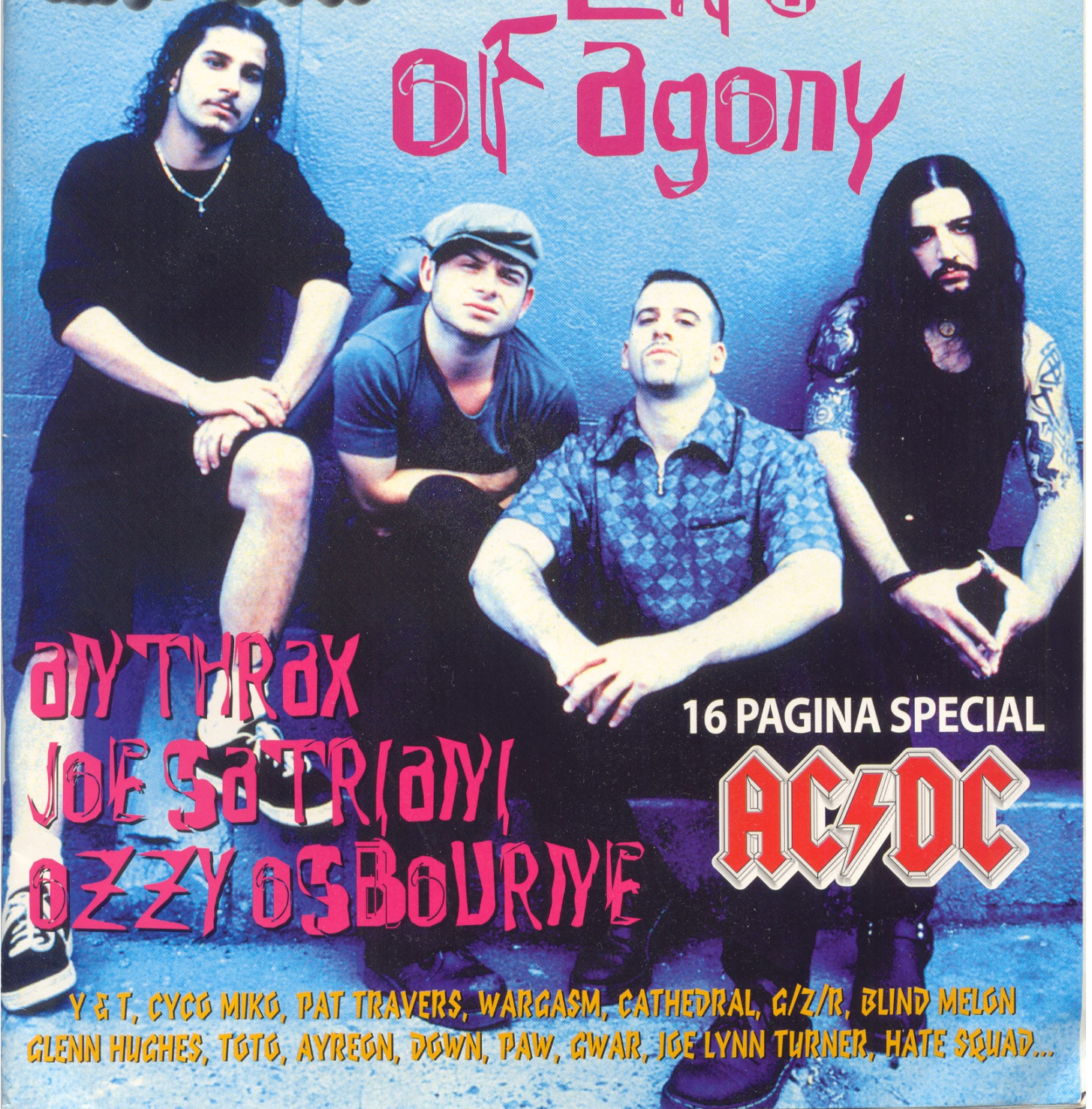
AARDSCHOK

NR. 11

INTERNATIONAAL HARDOCK & HEAVY METAL MAGAZINE
NOVEMBER 1995 FL. 7,50 BFR. 149

Life of Agony

BY THRAX
JOE SATRIANI
OZZY OSBOURNE

16 PAGINA SPECIAL

AC/DC

Y & T, CYCLO MIKO, PAT TRAVERS, WARGASM, CATHEDRAL, G/Z/R, BLIND MELON
GLENN HUGHES, TOTO, AYREON, DOWN, PAW, GWAR, JOE LYNN TURNER, HATE SQUAD...

blind

melon

De band wordt ruim vijf jaar geleden geformeerd in Los Angeles. Vanaf het begin legt de band zich toe op het versmelten van diverse muzikale invloeden: heavy rock, blues en soul. Om er maar een paar te noemen. Dominant in dit ratjetoe is de hoge, messcherpe zang van frontman Shannon Goon. Het is een stemgeluid waar je liever de oren voor sluit (zie recensie in Aardschok 8-9 '95), of waarvoor je plat gaat. Een tikje meer omstreken is het gedrag van de band en van Shannon Goon in het bijzonder. Zijn enorme consumptie van drugs en alle voor de hand liggende gevolgen is inmiddels zelfs doorgedrongen tot de glossy roddelbladen. Hoon wordt dan ook sinds enige tijd zorgvuldig voor de pers afgeschermd, vandaar dat de toelichting op CD nummer twee uit de mond van bassist Brad Smith komt. Met de verse herinnering van een zeer wispelturige Hoon in het achterhoofd kan ik daar niet mee zitten. „We draaien er niet meer omheen. Shannon is een volstrekt onverantwoordelijk iemand, die we voorlopig even parkeren in de luwte. We nemen het hem allerminst kwalijk, zo zit hij nu eenmaal in elkaar. Het draagt zelfs bij aan zijn kwaliteiten als muzikant, componist en frontman. Hij volgt echter puur zijn intuïtie en dat is wel eens meer dan zijn omgeving kan verdragen. De laatste tijd is hij wat

stabiel. Hij is sinds kort vader en dat heeft hem een nieuw doel in zijn leven gegeven. Ik vermoed dat hij ook niet meer zo lichtzinnig met dat leven zal omspringen.”

Brad vertelt hoe de band voor het opnemen van die tweede CD, 'Soup', het klinische L.A. heeft verruild voor New Orleans. Deze stad heeft een rijke muzikale traditie waarin het versmelten van culturen centraal staat. Een uitstekende omgeving derhalve, voor een formatie als Blind Melon.

„New Orleans is een stad waar men non-stop feest. Bars en casino's zijn er vierentwintig uur open. Wil je problemen? Dan zijn die er in overvloed, zoals Shannon en Roger (Stevens, de gitarist) kunnen beamen, nadat ze na een vechtpartij achter de tralies verdwenen. En dan heb ik het nog niet eens over de dope. Man, je kunt alles krijgen wat je wilt. Eén telefoontje en, hup, het wordt langs gebracht. Ook in dat opzicht zijn we ons vreselijk te buiten gegaan.”

Sprak de muzikale traditie van New Orleans je ook aan?

„Zeker, je merkt dat je in die stad als muzikant veel serieuzer genomen wordt dan in andere grote steden. Men heeft een soort respect voor je dat je ook in

delen van Europa tegenkomt.”

Het verbaasde me dat jullie werkten met producer Andy Wallace. Hij is een man die we vooral kennen van zware jongens als Slayer en Sepultura.

(lachend) „Ja, de eerste dag had hij een T-shirt aan met daarop 'search & destroy'!”

Waaruit bestond zijn bijdrage?

„We hebben het aan hem te danken dat de plaat sowieso afgemaakt was. Het hele opnameproces was buitengewoon chaotisch: we sloegen elkaar op de bek, werden opgepakt, zaten onder de dope en feestten de klok rond. Een doorsnee producer was er al na twee dagen tussenuit geknepen. Wallace heeft de machine ondanks dit alles aan de gang gehouden. Gezien de omstandigheden is dat een enorme verdienste. Hij is een professional van de bovenste plank!”

Jullie hebben een paar zeer bewogen jaren achter de rug. Het is mijn indruk dat veel daarvan verwerkt is in 'Soup'. Een voorbeeld is het bittere „Walk”.

„Dat is zeker het geval. Overigens verwerken we al vanaf het debuut onze persoonlijke ervaringen in onze songs. We zijn geen hitparade bandje dat een hoop lulkoek op rijm zet en hoopt dat

En opeens was daar Blind Melon. De weg naar het succes werd geplaveid met een prima debuut ('Blind Melon'); een tournee met Ozzy, Soundgarden en Lenny Kravitz; een opmerkelijke single („No Rain”) en dito videoclip en een zanger die doordringt tot een sessie en videoclip („Don't Cry”) van het bevriende Guns'N Roses.

Soep van de dag

de kids erin trappen. Onze doelstellingen liggen wat hoger. Dat het ons wat minder singlehits zal opleveren maakt me geen zak uit. Inderdaad, vooral het laatste jaar was een puinhoop.

Wanneer je weer eens wakker wordt in je eigen kots, vraag je je wel eens af, waarom? Daarover gaat „Walk”.

Het CD boekje bevat een enigszins cryptische introductie.

„Die is geschreven door Shannon. Hij refereert hier aan een gebeurtenis in het French Quarter in New Orleans, toen hij, waarschijnlijk opgejaagd door drugs, bijna bezweek aan zijn eigen waanzin. De boodschap is dat, nu hij dit heeft overleefd, hij in staat is om alles wat hem te wachten staat te weerstaan. Het epistel bevat ook wat verwijzingen waar zelfs ik niets van snap. Ik vermoed dat alleen Shannon Hoon zelf dit alles doorgroond.”

De CD begint en eindigt met een ouderwetse blaaskapel. Is dat een ode aan New Orleans, de stad die jullie gedurende enkele maanden onveilig gemaakt hebben?

„Zeker, we hebben daarvoor een authentiek orkest ingehuurd, de Little Rascals Brass Band. We vonden het belangrijk om op deze manier wat terug te doen.”

Robert Haagsma

